

[Inger Merete Nordentoft.]

da han stillede sig op, da han ønskede at kritisere den amerikanske regering, drage til Europa for at sige sin mening om amerikansk politik, fordi presse og radio i USA udelukkede ham fra at komme til orde overfor den amerikanske offentlighed. Er det dette ideal, man vil kæmpe for? Er det beskyttelsen af Franco — som i sin tid af Hitler —, vi skal kæmpe for? Er det kampen mod de jødiske børn, man reddede ud af de tyske koncentrationslejre og lovede et hjem i Palæstina, vi skal støtte? Er det kampen mod befolkningen i Vietnam og Indonesien, vi skal stå sammen med vestmagterne om? Er dronning Juliana af samme blod og sind som vi?

Hvad er det for et frygteligt hykleri? Når man vover en provokation som Atlanterhavsblokken, kan det kun skyldes een ting: tro på egen overmagt og lyst til at vise den. En provokation kan aldrig være en sikkerhedsforanstaltning. Derfor anrår jeg regeringen for mine egne små børns skyld, for alle vore børns skyld, for alverdens børns skyld: at vi i dansk politik kæmper for freden, tager objektiv og selvstændig stilling til sagerne i FN. . . (Munterhed). . . jeg tror, at det danske folk vil glæde sig over den alvor, hvormed dets repræsentanter på tinge hører en anderledes tænkende fremsætte sine meninger i en så alvorlig sag! Der er kræfter i verden, i vestmagterne også, som vil fred med øst. Lad os støtte dem og virke for freden. Vi almindelige mennesker forlanger at leve uden at skulle se vore børn glide ud i krigens rædsler.

Funck Jensen: Da jeg føler mig overbevist om, at store dele af befolkningen uden hensyn til partifarve har et andet syn på dansk udenrigspolitik end det, der ved større eller mindre kompromisser er skabt flertal for indenfor partigrupperne, tager jeg ordet, ikke på mit partis vegne, men på egne vegne og på de vælgeres vegne, der er enige med mig, og som føler sig partiløse i denne sag og ængstelige over den måde, hvorpå regeringen og et flertal indenfor partierne indtil nu har behandlet det udenrigspolitiske og forsvarspolitiske problem.

Alle ønsker fred og sikkerhed. Fandtes

der et virkeligt ufejlbarligt middel til fredens sikring, som kunne anskaffes for penge, ville det danske folk utvivlsomt være villigt til at tage det i anvendelse, selv om det var meget kostbart. Men et sådant middel findes ikke. Derfor må det stå klart for enhver, at hvad Danmark end beslutter sig til, så gives der ingen sikkerhed, men kun forskellige muligheder at vælge imellem, som måske kan formindske vor risiko for at miste friheden eller blive draget ind i en stormagtskrig.

Som en af disse muligheder har regeringen og et flertal indenfor partigrupperne anset en nordisk militær blokdannelse. Hvis en sådan allerede var en kendsgerning eller senere skulle blive der, er det ensbetydende med dansk oprustning med heraf følgende større byrder for befolkningen, faldende levestandard, faldende social standard og voksende grokraft for den ideologi, som det netop var oprustningens formål at værges imod. Oprustning betyder en uomtvistelig svækkelse af den indre front. Og man må derfor spørge: Opnås der til gengæld en tilsvarende eller øget styrkelse på den ydre, på den militære front? Jeg mener absolut nej. Efter den militærsagkyndige vurdering, som foreligger for offentligheden, siges det, at Danmark geografisk ikke har dybde nok til at kunne holdes, selvom dets militære forsvarsberedskab blev bragt op til det for vort land højest mulige. Det siges videre, at der derfor kun kan blive tale om et opholdende forsvar af yderst kort varighed, hvorefter de danske styrker i den udstrækning, det kan lykkes at overføre dem til Norge og Sverige, må fortsætte der. Hermed er følgende givet: det danske militær skal være mere baseret på at kunne trække sig hurtigt og bedst muligt ud af landet end på et virkeligt forsvar, idet selve kampen i Danmark må betragtes som en demonstrationskamp, som det gælder om at slippe fra med størst mulige styrker og mest muligt materiel i behold. Vort militærberedskab beskytter altså ikke hjemmene, det beskytter ikke kvinderne, børnene, de gamle og de syge; det overlader befolkningens store flertal til dets skæbne. Hele den store, almindelige befolkning må, uanset hvor meget Danmark end ofrer på militære forberedelser, tage alle følgerne af en besættelse, tage hele risikoen for brutalitet fra en eventuel